

CHỈ LÀ CÁT BỤI

Chỉ trong vòng 13 năm ngắn ngủi, Alexander dựng nên một đế chế trải dài từ Âu sang Á, bao gồm tất cả các trung tâm văn minh lớn của thế giới cổ đại. Ông cũng là một mãnh tướng "bất khả chiến bại" theo đúng nghĩa đen, chưa từng thua bất kỳ trận nào trong nghiệp cầm quân. Sau khi không thể tiến thêm về phía đông, Alexander cuối cùng cũng từ bỏ kế hoạch viễn chinh của mình và thừa nhận giới hạn của đế chế dừng lại ở bờ sông Ấn. Năm 323 TCN, trên đường trở về Babylon, Alexander mắc trọng bệnh rồi qua đời ở tuổi 33.

Cái chết của ông đến nay vẫn nằm trong vòng bí ẩn. Tuy nhiên, câu chuyện về phút lâm chung của vị hoàng đế vĩ đại này vẫn được người đời truyền tụng không ngớt. Chuyện kể rằng trong giây phút cảm nhận được cái chết đang bủa vây lấy mình, Alexander đã cho gọi quần thần lại và dặn: "*Trước khi chết, ta có 3 điều muốn các người thực hiện, nhất định không được trái ý*". Cụ thể, ba điều đó như sau:

- Ông muốn tất cả các ngư y giỏi nhất khiêng quan tài của mình trở về.
- Ông muốn binh sĩ rải hết vàng bạc, châu báu, ngọc ngà mà mình để dành cả đời suốt dọc con đường dẫn ra nghĩa địa.
- Ông muốn người ta đặt bàn tay của mình thò ra bên ngoài nắp quan tài, để tất cả đều nhìn thấy được.

Quần thần của Alexander đều vô cùng kinh ngạc, cho rằng hoàng đế của mình đã không còn tỉnh táo. Alexander lấy sức thở một hơi dài, đoạn nhìn tất cả một lượt và nói: "*Sở dĩ ta yêu cầu các người làm điều đó là muốn nhắn nhủ với con người thế gian 3 điều này*":

- Thứ nhất, thầy thuốc giỏi đến thế nào cũng không thể thực sự chữa khỏi bệnh cho chúng ta. Khi đối diện với cái chết, họ cũng đành bất lực. Vì vậy, hãy biết trân quý sinh mệnh của mình.
- Thứ hai, tiền bạc, của cải dù nhiều đến đâu, khi chết đi cũng trở thành vô nghĩa, chỉ có thể dùng để lót đường mà thôi.
- Thứ ba, khi già từ cõi đời, thứ con người thực sự còn lại chỉ là hai bàn tay trắng. Ta đến và đi đều là như vậy, có sao phải ôm giữ quá nhiều?

Nói xong, Alexander thở dài một tiếng rồi từ từ nhắm mắt. Một cuộc đời oanh oanh liệt liệt với bao chiến công kết thúc như vậy đấy!

Câu chuyện này trở thành một bài học dạy rằng vật chất chỉ là thoáng qua, còn những giá trị như lòng nhân từ, cách đối nhân xử thế mới là những điều thực sự có ý nghĩa và tồn tại mãi. Quả như **Tin Mừng** Thánh Luca tường thuật Lời Chúa "*Những của người tích trữ sẽ để lại cho ai?*"

Khi ấy, có người trong đám đông thưa cùng Chúa Giêsu rằng: "Lạy Thầy, xin Thầy bảo anh tôi chia gia tài cho tôi". Người bảo kẻ ấy rằng: "Hỡi người kia, ai đã đặt Ta làm quan xét, hoặc làm người chia gia tài cho các người?" Rồi Người bảo họ rằng: **"Các người hãy coi chừng, giữ mình tránh mọi thứ tham lam: vì chẳng phải sung túc mà đời sống được của cải bảo đảm cho đâu"**.

Người lại nói với họ thí dụ này rằng: "Một người phú hộ kia có ruộng đất sinh nhiều hoa lợi, nên suy tính trong lòng rằng: 'Tôi sẽ làm gì đây, vì tôi còn chỗ đâu mà tích trữ hoa lợi?' Đoạn người ấy nói: 'Tôi sẽ làm thế này, là phá các kho lẫm của tôi mà xây những cái lớn hơn, rồi chất tất cả lúa thóc và của cải tôi vào đó, và tôi sẽ bảo linh hồn tôi rằng: 'Hỡi linh hồn, ngươi có nhiều của cải dự trữ cho nhiều năm: ngươi hãy nghỉ ngơi, ăn uống vui chơi đi'". Nhưng **Thiên Chúa bảo nó rằng: 'Hỡi kẻ ngu dại, đêm nay người ta sẽ đòi linh hồn ngươi, thế thì những của ngươi tích trữ sẽ để lại cho ai?' Vì kẻ tích trữ của cải cho mình mà không làm giàu trước mặt Chúa thì cũng vậy"**. (Lc 12, 13-21)

Nguyễn Gia Thiều mượn lời cung phi oán than đời cung cấm để nói lên ý nghĩa cuộc đời là mong manh hư ảo: *"Trăm năm còn có gì đâu, Chẳng qua một nắm cỏ khô xanh rì"*.

Nguyễn Công Trứ thì bảo: *"Ôi nhân sinh là thế ấy, như bóng đèn, như mây nổi, như gió thổi, như chiêm bao"*.

Lý Bạch đời Đường bên Trung Quốc nhìn cuộc đời như mái tóc đổi thay: *"Hựu bất kiến cao đường bi bạch phát, triêu như thanh tị, mộ như tuyết: Anh thấy chẳng, đài gương soi mái tóc, sớm như tơ mà chiều đã như sương?"*

Chuyện kể có ông nhà giàu kia, sở hữu vô số vàng bạc, châu báu. Khi ông qua đời, con cháu ông tổ chức một tang lễ thật long trọng và muốn chôn ông cùng toàn bộ tài sản để ông được hưởng phú quý ở thế giới bên kia. Nhưng khi đến nghĩa trang, người ta thấy một ông lão đi qua ghé vào, ông lão tặc lưỡi nói rằng: "Của cải này không thuộc về ông ấy. Sống thì có thể sở hữu, nhưng chết đi còn hưởng gì nữa, chỉ còn cái tâm và những gì ông ấy để lại mà thôi". Mọi người nhìn quanh, ông biến đâu mất. Chuyện muốn nói rằng cuộc đời đã là hư ảo biến hoá khôn lường, thì của cải cũng là phù vân, lúc sống cũng như khi chết chẳng đem lại hạnh phúc đích thực trường tồn.

I- CỦA CẢI ĐỜI NÀY LÀ PHÙ VÂN KHÔNG ĐEM LẠI HẠNH PHÚC ĐÍCH THỰC

Cả một đời tích lũy của cải, thì

Dầu cho núi của chất chồng
Chết đi tay trắng chốn hồng mang theo

Dù chỉ là một đồng xu nhỏ cũng để lại trên bia mộ. Con người lại trở về chốn cát bụi. Tất cả đều là hư không, chỉ là phù vân mà thôi. Trời cao lồng lộng, con là hư không. Đúng như lời ông Cô-hê-lét trong sách Giảng viên nơi **Bài Đọc I**: *"Hư không trên các sự hư không, hư không trên các sự hư không, và mọi sự đều hư không"*.

[2] Ông Cô-hê-lét nói:

Phù vân! Quả thật phù vân!
Tất cả chỉ là phù vân, hão huyền!

[21] Quả thế, có người cả đời khôn ngoan
Đem hết tài trí mưu toan làm tốt.
lại trao cho kẻ chẳng vất vả chi,
Cũng thật vô nghĩa khác gì phù vân!

[22] Hỏi rằng sau khi khổ tứ lao tâm
Sẽ được lợi gì dưới ánh chói chan mặt trời?

[23] Người ấy suốt đời đau khổ,
bao công khó chỉ thấy có ưu phiền,
thậm chí cả đêm thức trắng,
lòng trí cũng chẳng được yên.
Chuyện này thật rõ hão huyền phù vân!
(Gv 1, 2; 2, 21-23)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=21980>

Câu chuyện ngụ ngôn về ông nhà giàu và La-da-rô trong Kinh Thánh (Lu-ca 16:19-31) là một bài học sâu sắc về lòng nhân ái và sự cảnh báo đối với sự thờ ơ.

Dụ ngôn ông nhà giàu và anh Lagiarô là một bài học sâu sắc về lòng nhân ái và sự cảnh báo đối với sự thờ ơ vô cảm. Thánh Luca kể: Ông nhà giàu sống trong sự xa hoa, mặc áo tím, vải mịn, và yến tiệc hàng ngày. Trong khi đó, La-da-rô, một người nghèo khó, nằm trước cửa nhà ông, mình đầy ghẻ chốc, mong được những miếng vụn từ bàn ăn của ông rơi xuống. Nhưng ông nhà giàu không hề quan tâm đến nỗi khổ của Lagiarô.

Khi cả hai qua đời, sự tương phản thấy rõ ràng. Lagiarô được thiên thần đưa vào lòng Áp-ra-ham, nơi an ủi và bình yên, còn ông nhà giàu bị đầy xuống âm phủ, chịu đau khổ vô cùng. Trong tuyệt vọng, ông nhà giàu cầu xin tổ phụ Áp-ra-ham cho Lagiarô đến nhúng đầu ngón tay vào nước để làm dịu cơn khát của mình, nhưng Áp-ra-ham bảo rằng giữa hai nơi có một khoảng cách không thể vượt qua.

Ông nhà giàu cũng cầu xin Áp-ra-ham sai Lagiarô trở về cảnh báo năm người anh em của ông để họ không phải chịu khổ như ông. Tuy nhiên, Áp-ra-ham trả lời họ đã có Mô-sê và các ngôn sứ dạy bảo. Nếu họ không nghe lời Mô-sê và các ngôn sứ, thì dù người chết có sống lại cũng không làm họ thay đổi đâu.

Dụ ngôn này nhấn mạnh sự quan trọng của việc lắng nghe và sống theo Lời Chúa hầu biết vị tha chia sẻ, việc làm tốt hay xấu trong cuộc sống này sẽ ảnh hưởng đến đời sau. Ấy là biết lựa chọn làm giàu bằng tích lũy của cải vật chất hay làm giàu bằng sống Lời Chúa cho sinh sôi nảy nở những khả năng Chúa đã trao ban như người đi buôn sao cho vốn không bị ứ đọng nhưng phát đạt lời lãi.

II- LÀM GIÀU BẰNG LỜI CHÚA LÀ CỦA CẢI ĐEM LẠI HẠNH PHÚC THIÊN ĐÀNG

Trong hoang địa, Satan cám dỗ Chúa: "Nếu ông là Con Thiên Chúa, thì truyền cho những hòn đá này hóa bánh đi! Nhưng Người đáp: "Đã có lời chép rằng: Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh, nhưng còn nhờ mọi lời miệng Thiên Chúa phán ra." (Mt 4, 3-4)

Sách Thánh Vịnh và Sách Huấn Ca cảnh giác người Kitô hữu phải sẵn sàng lo phần rỗi của mình vì cuộc sống mong manh đến rồi đi bất chợt khôn lường:

“Kìa hoa cỏ nội uốn mình
Một làn gió thoảng, trơ sinh nhợt nhạt.
Thân ta đất sét bụi tro
Cũng tan đi mất có là chi đâu
(TV. 103: 15-16)
Tử thần chẳng hoãn chờ lâu,
Nhớ rằng: nó tới ta nào lường đâu!”
(Huấn Ca 14: 12)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=14076>

Cho nên tác giả bài thánh ca “Kiếp Thân Tro Bụi” nguyện xin sinh lời số vốn Chúa đã trao ban, không dám như tên đầy tớ kia ngu dại bo bo cất giấu để “đời đời phải khóc lóc nghiến răng” (Mt 25,14-30):

“Được năm nén bạc của Ngài
Vốn này con phải sinh lời nở thêm
Con xin Chúa vẫn ở bên
Giúp con tâm chí vững bền canh tân
Ngày nào còn ở thế gian,
Con nguyện sống hết tinh thần phục sinh.”

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=19045>

Đi buôn phải sao có lời cũng như dụ ngôn: “người làm vườn trồng cây và mấy năm trời không ra trái, chủ nhà bảo chặt bỏ kéo phí đất màu mỡ. Nhưng người làm vườn nài xin cho hoãn lại một năm để anh ta vun bón, chăm sóc, may ra sang năm cây sẽ sinh hoa kết quả”. Hèn nào thánh Phaolô bảo các tín hữu Côlôxê: *“Anh em hãy tìm những sự trên trời, nơi Đức Kitô ngự, chứ đừng nghĩ đến những sự dưới đất.”* **Trong Bài Đọc II**, thánh nhân viết:

Anh em thân mến, nếu anh em đã sống lại với Đức Kitô, **anh em hãy tìm những sự trên trời, nơi Đức Kitô ngự bên hữu Thiên Chúa**. Anh em hãy nghĩ đến những sự trên trời, chứ **đừng nghĩ đến những sự dưới đất**. Vì anh em đã chết, và sự sống anh em được ẩn giấu với Đức Kitô trong Thiên Chúa. Khi Đức Kitô là sự sống anh em xuất hiện, bấy giờ anh em sẽ xuất hiện với Người trong vinh quang. Vậy còn sống trên địa cầu, anh em hãy kiềm chế các chi thể anh em, là sự gian dâm, ô uế, dục tình, đam mê xấu xa và hà tiện, tức là sự thờ phượng thần tượng.

Anh em chớ nói dối với nhau; anh em hãy lột bỏ người cũ cùng các việc làm của nó, và mặc lấy người mới, con người được đổi mới theo hình ảnh của Đấng đã tạo thành nó: ở đây không còn là dân ngoại và Do-thái, chịu phép cắt bì hay không chịu phép cắt bì, người man rợ hay người Scythia, nô lệ hay tự do nữa, nhưng mọi sự và trong mọi sự có Đức Kitô. Cl 3, 1-5, 9-11

Chuyện kể vua Tutankhamun gọi tắt là vua Tut, qua đời rất trẻ, một kho báu khổng lồ đã được chôn cất cùng ông trong lăng mộ. Nào là vàng, nào là đá quý, nào là các đồ dùng xa hoa, tất cả đều được dành cho ông trong hành trình sang thế giới bên kia theo quan niệm

của người Ai Cập cổ. *Tuy nhiên, các vật phẩm đó cuối cùng chỉ còn là di sản lịch sử mà không thể theo ông vào cuộc sống sau khi mất.* Câu chuyện của vua Tut cũng là một lời nhắc nhở rằng vật chất chỉ là tạm thời và cuối cùng, giá trị thực sự của một con người không nằm ở những tài sản họ sở hữu, mà là những điều tốt đẹp họ để lại cho thế giới.

Trái lại Carnegie bắt đầu cuộc đời từ hai bàn tay trắng, nhưng nhờ vào nỗ lực và tài năng, ông đã xây dựng được một khối tài sản khổng lồ trong ngành công nghiệp thép. Tuy nhiên, khi về già, ông nhận ra rằng sự giàu có chỉ thực sự có ý nghĩa nếu được sử dụng để giúp ích cho người khác. Vì thế, Carnegie đã dành hầu hết khối tài sản của mình để xây dựng thư viện công cộng, trường học và các tổ chức xã hội khác. Ông từng nói rằng, *"Người chết giàu có là người chết trong sự ô nhục."* Đó cũng là lý do tại sao Carnegie trở thành một tấm gương về việc sống có ý nghĩa hơn là chỉ tích lũy tài sản.

Ông Chuck Feeney cũng vậy, người đã từng được gọi là "triệu phú âm thầm". Feeney đạt được sự giàu có to lớn từ chuỗi cửa hàng miễn thuế Duty Free Shoppers. Tuy nhiên, thay vì sống một cuộc đời xa hoa như bao người giàu khác, Feeney chọn một lối sống đơn giản và tận dụng hầu hết gia tài của mình cho các hoạt động từ thiện. Ông dành hơn 8 tỷ USD trong khối tài sản để xây dựng trường học, bệnh viện, hỗ trợ nghiên cứu y học và giảm nghèo đói trên toàn thế giới. Feeney luôn giấu danh tính của mình khi làm từ thiện, chỉ đến khi ông đã gần "phá sản" thì công chúng mới biết về những đóng góp khổng lồ của ông. Quan điểm sống của Feeney là: **"Hãy cho đi khi bạn còn sống, bởi bạn không thể mang theo bất cứ gì khi ra đi."**

Sự ích kỷ và lòng tham khiến chúng ta mất đi điều quý giá nhất—không chỉ là vật chất, mà còn là mối quan hệ, lòng nhân ái và **nhất là hạnh phúc tinh thần thành thời**

III- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,
Con biết con từ sinh lầy, bụi cát,
được vun quén bằng tình yêu cao vời bát ngát,
con sẽ đâm bông trở hạt làm của lễ hiến dâng.
Con biết con phận hèn của thân cây mục nát,
con lại trở về với bụi cát, sinh lầy.
Xin dìm con chìm trong khiêm nhu sâu thẳm,
để con ngược lên nhìn Ngài hùng vĩ cao quang.
Con biết con bất lực và nghèo nàn, thiếu thốn,
Dầu ruộng này có cày sâu cuốc bẫm,
thiếu tay Ngài, cuộc canh tác vẫn dở dang.
Xin Ngài giải mưa thuận, gió hoà, nắng ấm,
cho mảnh đất hồn con lên hoa màu tươi tốt,
cho ruộng đồng này dâng hương lúa mênh mang.
Xin Chúa gột sạch con mọi bụi bặm trần gian.
Xin Chúa gọi tâm hồn con bằng ân sủng của lòng thương xót Chúa.
Xin cho con biết dẫn thân phục vụ để một mai theo mưa lũ về lòng đại dương,
con sẽ được ngập lặn trong đại dương bao la tình Chúa

Lạy Chúa,
Hiệp cùng cộng đoàn **Đáp Ca Thánh Vịnh**, con xin dâng lên Ngài lòng cảm tạ muôn vàn,
ngợi khen Chúa miên man:

[1-2] Ta hãy đến tung hô, reo mừng Chúa Cả!
Người là núi đá, ta được cứu độ, ẩn nường.
Hãy đến trước thánh nhan dâng lời cảm tạ!
Tung hô Người với cung đàn tiếng hát du dương!
[6-7] Hãy tiến vào mà khiêm nhường phủ phục
Trước thánh nhan Người, Đấng dựng nên ta!
Vì Người là Chúa ta thờ,
Người là mục tử, ta là đoàn chiên.
Ước chi tiếng Chúa nhân hiền,
Ta nay hết dạ một niềm lắng nghe!
[8] Chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba,
Như ngày Ma-sa trong sa mạc vắng!
[9] Nơi tổ phụ các người đã thách thức chống Ta,
Dẫu đã thấy những việc Ta thực hiện,
Song vẫn còn khiêu khích kiểm chuyện với Ta.
(Tv 95, 1-2. 6-7. 8-9)

Lạy Chúa,

*Con xin làm kiếp phù sa,
Trời cao lồng lộng con là hư không,
Tình Ngài thật khó đếm đong,
Tình Ngài biển cả, vô song, nhiệm mầu.
Con xin gục mặt cúi đầu,
Chìm trong lòng nước dạt dào yêu thương.
Bao nhiêu hạt cát yêu thương,
Bấy nhiêu tình Chúa khôn lường bao la.*

Con xin làm kiếp phù sa,
Theo triều nước cuốn, con ra cánh đồng,
Con xây đôi thôn bát ngát,
Cùng thôn reo hát những khúc hoan ca,
Êm êm trời đất nở hoa
Cho đời tươi thắm, xin dâng lên Ngài
Miên man hồn con say đắm,
Ngợi khen danh Chúa tình Ngài vô biên.

Con xin làm kiếp phù sa,
Trời cao lồng lộng con là hư không,
Một mai trời nổi cơn dông,
Con theo mưa lũ về lòng đại dương.
Con xin gục mặt khiêm nhường,
Nhận mình cát mọn tầm thường đáng thương,
Bao nhiêu hạt cát yêu thương,
Bấy nhiêu tình Chúa khôn lường bao la.
Con xin làm kiếp phù sa,
Trời cao lồng lộng con là hư không.

<https://www.youtube.com/watch?v=Lc1LZfcT6N0>

Ben. Đỗ Quang Vinh